

Димчо Дебелянов

Сонет

Ела и дай ми своята радост ясна,
лъчи обилни в мрачна нощ пръсни,
ела, в нерадост аз самотен гасна,
в неволя губя своите златни дни.

Аз ще открия тъмните си тайни,
през звездни нощи ще те чакам сам.
Една ще си в вселената безкрайна,
като весталка в светъл, хубав храм.

Разсей скръбта на тъмна орисия,
усмихната и в радост и в беда,
най-скъп венец от песни ще ти свия.

О, хубаво дете, дете безгрешно,
виж, вече май отлита навсегда,
а розата увяхва безутешно.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6178>]